

[Fogh Rasmussen]

større lønpres og dermed stigende omkostninger i virksomhederne. Herved forringes virksomhedernes konkurrenceevne, eksporten bliver skadet og betalingsbalancen forværret, så det, der i første omgang bliver vundet på betalingsbalancen, vil i det lange løb blive sat til igen, og inflationen er permanent blevet værre.

Sådan har de traditionelle skatte- og afgiftsbuketter forgiftet dansk økonomi i en menneskealder, og derfor er der al mulig grund til at undgå dem.

Regeringens justering af den økonomiske politik har tre væsentlige kendetegn. For det første: det er først og fremmest den offentlige aktivitet, der begrænses, de private investeringer får lov til at vokse uhindret. For det andet: indgrebet er sådan sammensat, at arbejdsløsheden vil falde yderligere også næste år, beskæftigelsen vil altså fortsat stige. Og for det tredje: indgrebet er udformet, så lønmodtagernes realløn ikke beskæres. Det er oven i købet sådan, at der nu forventes en større realløn i 1986, end da overenskomstindgrebet blev lavet i foråret. Det skyldes bl.a., at de foreslåede forhøjelser af energiafgifterne kun sigter på at opsuge prisfaldet på energi. Der forventes gradvis lavere energipriser i løbet af 1986, og hvis dette prisfald får lov til at slå igennem, bliver der råd til at købe endnu flere andre forbrugsvarer; det kan betalingsbalancen ikke holde til. Meningen med forhøjelsen af energiafgifterne er altså ikke at beskære købekraften, men at forhindre en udvidelse af den.

Dertil kommer, at energiafgifterne har både et energipolitisk og et miljøpolitisk sigte. Samlet betyder justeringen af energiafgifterne, at der bliver afgiftsmæssig ligestilling mellem olie og elektricitet, at afgiftsforskellen mellem olie og kul bliver mindre, men at kul stadig er mindre belastet med afgifter end olie. I det hele taget vil afgiftsjusteringen øge konkurrenceevnen for alternativ energi som f.eks. halm og træflis.

Venstre lægger også megen vægt på det miljøpolitiske sigte, der ligger i, at blyfri benzin får en lavere afgift end almindelig, blyholdig benzin, og jeg vil gerne her tilkendegive, at vi i venstre er åbne over for i udvalget at drøfte en yderligere lempelse for den blyfri benzin, men det er samtidig vigtigt at understrege, at vi så må sikre, at denne lavere afgift på den blyfri benzin også fuldt ud slår

igennem på forbrugerpriserne, at det altså ikke bliver benzinselskaberne, som scorer den forskel, der er på afgiften på den blyholdige og på den blyfri benzin. Vi er altså åbne over for i udvalget at drøfte dette punkt, fordi vi lægger meget vægt på det miljøpolitiske sigte, der ligger i, at den blyfri benzin er mindre belastet med afgift end den almindelige, blyholdige benzin.

Med disse bemærkninger vil vi tilsige forslagen en velvillig behandling i skatte- og afgiftsudvalget.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Jeg lyttede med stor interesse til hr. Fogh Rasmussens tale, idet jeg forventede, at jeg skulle høre nogle af de samme ord, som jeg havde hørt, da hr. Ivar Hansen i 1982, sidste gang vi diskuterede energiafgifter, havde ordet her fra folketingets talerstol.

Jeg vil godt have lov at citere, hvad hr. Ivar Hansen sagde om benzinafgiften – det står i Folketingstidende 1981-82, 2. samling, sp. 8085 ff.:

»Jeg vil gerne specielt om en forhøjelse af benzinafgiften stille det spørgsmål: er det virkelig det, vi ... har brug for? Vi ved, at det stadig væk er mere end halvdelen af befolkningen, der har brug for bilen i den daglige transport, jeg tænker her først og fremmest på hjem-arbejde-kørsel. Er det nye omkostninger i særlig grad for den del af befolkningen, vi har brug for netop nu? Vi mener, at et forslag af den karakter får den stik modsatte virkning af den tilsigtede.«

Om olieafgiften sagde hr. Ivar Hansen, »at det først og fremmest kommer til at ramme borgerne i den tyndt befolkede del af landet og i de mindre bysamfund.«

Vedrørende de sociale kompensationer sagde hr. Ivar Hansen om forslaget om forhøjet varmhjælp til pensionister, at han gerne ville gøre opmærksom på, »at der er mange andre befolkningsgrupper i dette land, der har meget lave indkomster, og som bliver ramt af de energiafgiftsforhøjelser, der ligger her. Derfor er regeringens politik« – det var altså den daværende regerings – » – jeg beklager at skulle sige det – på dette felt en politik, der vender den tunge ende nedad, eller for at sige det på en anden måde: en asocial politik.«